

ת"פ 25018/09/13 - מדינת ישראל נגד צ ט

בית משפט השלום בכפר סבא

29 אפריל 2015

ת"פ 25018-09-13 מדינת ישראל נ' ט

לפני כב' השופט מיכאל קרשן
המאשימה: בעניין:

מדינת ישראל

נגד

צ ט

הנאשמת

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד איריס פיקר ועו"ד דודי ענבר

ב"כ הנאשמת - עו"ד אייל בסרגליק

הנאשמת - בעצמה

גזר דין

1. הנאשמת, צ ט ילידת 1978, הורשעה על יסוד הודאתה בעובדות כתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה של **תקיפת קטין** לפי סעיף 368ב(א) סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (מספר מקרים).

2. לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בתקופה שבין ספטמבר 2010 ועד אפריל 2013 או בסמוך לכך, עבדה הנאשמת כגוננת בגן עירוני "ת" ביישוב צ, לילדים בגילאי 3-5. במהלך התקופה, נהגה הנאשמת לצעוק ולצרוח לעתים על הילדים, להעניש את הילדים ולגרור ילדים כשהיא אוחזת בידיהם. הנאשמת נהגה להעליב את הילדים, לעיתים כינתה אותם בשמות גנאי והטילה אווירה של אימה ופחד בגן.

כאשר פנו אל הנאשמת הורים והתלוננו על התנהגותה כלפי הילדים ועל ההשפעה של התנהגותה זו על נפשם הרכה של הילדים, נהגה הנאשמת לגולל את האשמה על ההורים ועל הילדים עצמם, ולהתנער מכל אחריות.

כתב האישום המתוקן מפרט שורה של מעשים שביצעה הנאשמת כלפי ילדי הגן. כך, למשל, באחד המקרים הוציאה הנאשמת מחוץ לגן ילד שנפל קודם לכן, צעקה עליו שהוא מוציא אותה מדעתה, ולאחר שביקש סליחה גררה אותו בחזרה לגן; במקרה אחר צעקה הנאשמת על ילד באופן שגרם לו לאבד שליטה על צרכיו ולהרטיב את מכנסיו; במקרה שלישי עשה ילד בן שלוש ומחצה את צרכיו במכנסיו והנאשמת העמידה אותו על השולחן עם הצואה במכנסיו

ואמרה לילדים - "הנה ילד שבורח לו קקי"; במקרה אחר תקפה הנאשמת ילד שיצא מהשורה ואמר לה שהיא "לא מחליטה עליו" וצרח עליה; ועוד ועוד.

3. אין לחובתה של הנאשמת הרשעות קודמות.

4. במסגרת הסדר הטיעון נתבקש תסקיר מבחן אודות הנאשמת. עוד הסכימו הצדדים כי הנאשמת תתפטר מעבודתה ותתחייב שלא לעסוק לצמיתות בחינוך ילדים בכל מסגרת שהיא. המאשימה הודיעה שתעתור לעונש מאסר שיכול שירוצה בעבודות שירות, לא ברף הגבוה, מאסר על תנאי ופיצוי. ההגנה לא הוגבלה בטיעוניה ותחילה אף בקשה לשקול ביטול הרשעה.

5. מתסקיר שירות המבחן שהוגש אודות הנאשמת עולה כי הנאשמת בת 36, נשואה ואם לילד בן שנה. מאז חודש אפריל 2013 ועד היום, בעקבות האירועים הנדונים אינה עובדת. בשנת 2009, התגלה לנאשמת גידול שפיר במוח.

הנאשמת, הסובלת מהפרעות קשב וריכוז, סיימה 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה, היא בעלת תואר ראשון בחינוך לגיל הרך ותואר שני בהיסטוריה ופילוסופיה של החינוך. הנאשמת הפנימה כי לא תוכל עוד לעסוק בתחום בחינוך עם ילדים, חרף הכשרתה בתחום. הנאשמת שוקלת להשתלב בתפקידי הדרכה והנחיה במסגרת מד"א (לאחר שלדבריה הובהר לה כי לא תוכל לעבוד כחובשת, בשל הרשעתה).

הנאשמת תופסת עצמה כאדם נורמטיבי, שומר חוק ותורם לחברה. היא נוטלת אחריות על מעשיה ומזהה את התנהגותה כאלימה, תוקפנית ופוגענית. הנאשמת הסבירה את האופן בו התנהגה כלפי הילדים בגן כסוג של התמודדות בתנאי לחץ מורכבים בהם הייתה נתונה במסגרת עבודתה. כיום הנאשמת מבינה כי התנהגותה השיגה את התוצאה ההפוכה ופגעה בילדים.

שירות המבחן סבור כי הפרעות הקשב והריכוז מהן סובלת הנאשמת הן העומדות ביסוד התנהגותה האלימה והאימפולסיבית במצבי לחץ. בעקבות ההליך הפלילי חוותה הנאשמת זעזוע ופנתה ביוזמתה לטיפול פסיכולוגי בו היא משולבת מאז חודש אפריל 2013. המטפלת בנאשמת דיווחה על הגעה סדירה למפגשים, שימוש מיטבי בכלי הטיפול וכן מוכנות ויכולת לערוך שינוי בתפיסותיה ובהתנהגותה של הנאשמת.

שירות המבחן סבור כי הנאשמת מצליחה כיום להתחבר לפגיעות שפגעה בילדים ולדעתו הסיכון להתנהגות חוזרת נמוך. נוכח העובדה כי הנאשמת נתונה כבר בהליך טיפולי משמעותי, נמנע שירות המבחן מהמלצה טיפולית במסגרתו והמליץ במקרה זה על של"צ.

שירות המבחן התקשה לתת המלצה בעניין אי הרשעה בעניינה של הנאשמת.

6. במסגרת הטיעונים לעונש הגישה המאשימה הצהרת נפגעת עבירה מטעם אמה של אחת הילדות בגן. האם דיווחה על האופן בו השתנתה התנהגותה של בתה כתוצאה ממעשיה הפוגעניים של הנאשמת. כיום הילדה מטופלת על ידי פסיכותרפיסטית ובדרכים נוספות (תע/1). באופן טבעי, חלק מהאמור בהצהרה זו ובמסמכים הנלווים אינו עולה בקנה אחד עם עובדות כתב האישום המתוקן בהן הורשעה הנאשמת על פי הודאתה, וב"כ המאשימה הבהירה בטיעוניה כי אלה כמובן שאינם יכולים לשמש לצורך גזר הדין (עמ' 6 שורות 24-25 לפרוטוקול).

7. ב"כ הנאשמת הגיש מסמכים רפואיים הנוגעים לאמה של הנאשמת (נע/2) וכן מכתבי תודה ושבח שקיבלה הנאשמת לאורך השנים בנוגע לעבודתה כגננת (נע/2).

תמצית טיעוני הצדדים

8. ב"כ המאשימה טענה כי הערך המוגן שנפגע ממעשיה של הנאשמת הוא שלמות גופם של הקטינים חסרי הישע, הנעדרים את הכוח להגן על עצמם. הנאשמת הייתה אמונה על רווחת הקטינים ושלומם ושלוותם ופעלה באופן הפוך לחובות שהוטלו עליה. הנאשמת מעלה באמון הורי הילדים בגן וכן פגעה באמון ציבור ההורים במשרד החינוך, האמון על כוח האדם המועסק בגנים העירוניים.

בהתחשב בטיב המעשים ובתדירותם מצד אחד, והנסיבות האישיות של הנאשמת כמפורט בתסקיר מצד שני, טענה המאשימה כי העונש הראוי לנאשמת הוא ארבעה חודשי מאסר, שירוצו בדרך של עבודות שירות.

הוגש מטעם התביעה פסיקה לעונש.

9. ב"כ הנאשמת קיבלו את המלצת בית המשפט וויתרו על עתירתם המקורית לביטול הרשעת הנאשמת.

ההגנה עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן ולחייב את הנאשמת בשל"צ ולא במאסר שירוצה בעבודות שירות. לדעת ב"כ הנאשמת, בהתחשב במכלול נסיבות העניין ונסיבותיה האישיות של הנאשמת, די בהרשעה הפלילית, על הסטיגמה הנלווית לה, כדי לספק את צרכי הענישה במקרה זה.

10. הנאשמת בדברה האחרון לעונש נטלה אחריות על מעשיה, הביעה צער והתחייבה להמשיך בטיפול.

דין והכרעה

11. המעשים עליהם נותנת היום הנאשמת את הדין מכוערים מאוד. הנאשמת פגעה בילדים רכים בשנים שנמסרו על ידי הוריהם לטיפול והשגחתה כגננת עירונית. ילדים אלה היו נתונים למרותה של הנאשמת ופערי הכוחות האדירים בינם לבינה אפשרו לה לפגוע בהם ללא יכולת התנגדות כלשהי.

מעשי הנאשמת, כמפורט בכתב האישום המתוקן, אמנם לא הותירו צלקות פיזיות בגופם של ילדי הגן, אבל משום שהפגיעה התרחשה בגיל צעיר ופורמטיבי מאוד, ברי כי חלק מהם יישאו בנפשם את צלקות הטיפול "המסור" שהעניקה להם הנאשמת-הגננת עוד שנים הרבה.

12. בהתחשב בעקרון ההלימה העומד ביסוד הענישה, בערך המוגן העומד בבסיס העבירה שביצעה הנאשמת (שלמות הגוף והנפש), בתדירות ובכמות המעשים, בסיבות הנפשיות שהביאו את הנאשמת לפעול כפי שפעלה, ברמת הענישה הנוהגת (יצוין כי המאשימה הגישה לעיוני מספר פסקי דין שעניינם עבירה של התעללות בקטין - עבירה חמורה מזו בה הורשעה הנאשמת), אני קובע כי מתחם העונש ההולם את מעשי הנאשמת כאן נע בין מאסר (בפועל ועל-תנאי) בן מספר חודשים למאסר בן 8 חודשים, וזאת כעונש עיקרי.

13. איני סבור כי במקרה דנן קיימת הצדקה לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם. אמנם, הנאשמת פנתה מיוזמתה לטיפול והיא מתמידה בו תקופה ארוכה ואף נתרמת ממנו. אלא שחומרת המעשים אינה מאפשרת לידי לחרוג במקרה זה לקולה ממתחם העונש ההולם לצורכי שיקום.

14. החלטתי לגזור את עונשה של הנאשמת בחלק התחתון של מתחם העונש ההולם. כך אני עושה בשל שילובם של הנסיבות והנתונים הבאים:

א. הודאתה של הנאשמת בהזדמנות הראשונה מבלי שניהלה הליך הוכחות ומבלי שהורי הילדים נאלצו להעיד.

ב. התיקון המשמעותי בכתב האישום בעובדות ובעבירות (תחילה יוחסה לנאשמת גם עבירה של התעללות בקטין).

ג. הליך השיקום המשמעותי שעוברת הנאשמת.

ד. התחייבותה של הנאשמת במסגרת ההסדר שלא לעסוק עוד בחינוך לגיל הרך.

ה. השפעת עצם ההרשעה על הנאשמת. אין להתעלם מכך שהרשעת הנאשמת מונעת ממנה לעבוד לא רק בתחומים אותם למדה ובהם התמחתה, אלא גם במגוון רחב יותר של תפקידים נוספים, ויעיד בעניין זה האמור בתסקיר המבחן.

ו. נסיבותיה האישיות של הנאשמת, כמפורט בתסקיר ובמסמכים שהוגשו.

15. ההחלטה להקל עם הנאשמת בכל הקשור לעונש המאסר, אין פירושה כי שיקולי הענישה יבוטלו במקרה זה. שיקולים אלה יבואו לידי ביטוי ברכיבי הענישה האחרים בהם אחייב את הנאשמת.

שקלתי את כלל השיקולים לקולה ולחומרה והחלטתי לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

16.

- מאסר על תנאי בן 3 חודשים, והתנאי הוא כי במשך תקופה בת שלוש שנים לא תעבור הנאשמת עבירה לפי פרק י' סימן ו'1 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- של"צ בהיקף 300 שעות לפי התוכנית שגיבש שירות המבחן.
- הנאשמת תפצה את נפגעי עבירותיה בסכום כולל של 10,000 ₪. הסכום יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.10.2015. המאשימה תציע לבית המשפט חלוקה של הפיצוי לנפגעי העבירה וזאת תוך עשרה ימים, ולאחר מכן תינתן החלטה משלימה. המזכירות תעקוב אחר הגשת ההודעה במועד.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום (שיימנו מיום מתן ההחלטה המשלימה).

ניתן היום, י' אייר תשע"ה, 29 אפריל 2015, במעמד הנוכחים.